

Sygn. akt VI U 1038/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2017 roku

Sąd Okręgowy w Radomiu VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Jarosław Łuczaj

Protokolant st. sekr. sąd. Marta Gackiewicz

po rozpoznaniu w dniu 10 lutego 2017 roku w Radomiu

sprawy Z. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o emeryturę

na skutek odwołania Z. T. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z dnia 29 sierpnia 2016 roku, nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje Z. T. prawo do emerytury z dniem 17 sierpnia 2016 roku.

SSO Jarosław Łuczaj

Sygn. akt VI U 1038/16

UZASADNIENIE

Z. T. w dniu 5 września 2016 roku złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z dnia 29 sierpnia 2016 roku,

nr (...), odmawiającej przyznania mu prawa do emerytury. Podniósł, że ZUS nieprawidłowo odmówił mu prawa do emerytury z powodu nieudowodnienia 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych. Wskazał, że pracował w warunkach szczególnych w okresie od 1 grudnia 1989 roku do 31 grudnia 1998 roku w Elektrociepłowni (...) oraz w okresie od 1 września 1971 roku do 28 lutego 1979 roku i od 23 lipca 1981 roku do 31 maja 1985 roku w Zakładach (...) w Z. na stanowisku operatora automatów do produkcji wyrobów z drutu (odwołanie – k. 3).

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o jego oddalenie. Podniesiono, że wnioskodawca udowodnił ogólny staż ubezpieczenia w wymiarze 26 lat, 8 miesięcy i 12 dni, a także iż na dzień 1 stycznia 1999 roku nie udowodnił 15-to letniego okresu pracy w warunkach szczególnych. Do stażu pracy w warunkach szczególnych nie uwzględniono okresu zatrudnienia od 1 grudnia 1989 roku do 31 grudnia 1998 roku w Elektrociepłowni (...), bowiem w świadectwie pracy podano jako w szczególnych warunkach pracę w tym okresie na stanowiskach: operator ładowarko-zwałowarki, mechanik obchodowy urządzeń nawęglania i odżużlania – nie wskazano jednak charakteru pracy według rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Organ rentowy nie uwzględnił także jako pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia od 1 września 1974 roku do 28 lutego 1979 roku i od 23 lipca 1981 roku do 31 maja 1985 roku w Zakładach (...) w Z., jako operator automatów do produkcji wyrobów z drutu, z uwagi na brak świadectwa pracy w szczególnych warunkach na takie okresy, zaś zwykle

świadczenia pracy wskazują stanowiska w pierwszym okresie uczeń, tokarz, ustawiacz, w drugim okresie „rob. prod. tokarz” (odpowiedź na odwołanie – k. 4).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Z. T. urodził się w dniu (...) (okoliczności bezsporne).

W dniu 1 września 1971 roku ze Z. T. została zawarta umowa, w której Zakłady (...) w R. zobowiązały się do szkolenia młodocianego w zawodzie tokarza. W okresie od 1 września 1971 roku do 31 sierpnia 1974 roku Z. T. był uczniem Przykładowej Zasadniczej Szkoły Zawodowej (umowa w aktach osobowych – k. 12, zeznania wnioskodawcy – zapis na płycie CD – k. 27).

W okresie od 1 września 1974 roku do 19 lipca 1975 roku Z. T. zatrudniony był w (...) (...) w R. - Zakład (...) w Z. na stanowisku robotnik produkcyjny – tokarz. Zakład w Z. zajmował się produkcją części do maszyn takich jak kołki, nity, śrubki i drobne rzeczy potrzebne do montażu maszyn do szycia. Były one produkowane z drutu, który był przetwarzany na drobne części. W wydziale, na którym pracował wnioskodawca znajdowały się automaty do produkcji tych części. Jeden pracownik obsługiwał około 7 maszyn. Z. T. wkładał drut do podajnika. Po włączeniu maszyn kontrolował odpowiedni wymiar produkowanych części. Później wybierał części z wiórów i oleju chłodzącego maszyny. Po ich wybraniu odstawiał je do kontroli jakości. Pracując w Zakładzie w Z. miał wyszczególniony w wynagrodzeniu dodatek za pracę w warunkach szkodliwych (umowa o pracę, karta obiegowa w aktach osobowych – k. 12, zeznania wnioskodawcy – zapis na płycie CD – k. 27, zeznania świadków: J. R. i K. M. – zapis na płycie CD – k. 27).

W okresie od 25 lipca 1975 roku do 14 lipca 1977 roku Z. T. odbywał zasadniczą służbę wojskową (kwestionariusz osobowy w aktach osobowych – k. 10, karta powołania w aktach osobowych – k. 12).

W okresie od 11 sierpnia 1977 roku do 28 lutego 1978 roku Z. T. ponownie był zatrudniony w (...) Zakładach (...) w R. - (...) w Z. jako robotnik produkcyjny – tokarz, w okresie od 1 marca 1978 roku do 28 lutego 1979 roku jako ustawiacz oraz w okresie od 23 lipca 1981 roku do 31 maja 1985 roku jako robotnik produkcyjny – tokarz. Po powrocie z wojska nadal wykonywał pracę jako tokarz automatowy. W późniejszym czasie został przyuczony do ustawiania automatów. Maszyna musiała zachować odpowiednie parametry części, tj. długość i średnicę. Mimo uzyskania angażu „ustawiacz”, nadal obsługiwał automaty. Tę samą pracę wykonywał do końca zatrudnienia (umowy o pracę, świadectwa pracy, karty obiegowe w aktach osobowych – k. 120 zeznania wnioskodawcy – zapis na płycie CD – k. 27, zeznania świadków: J. R. i K. M. – zapis na płycie CD – k. 27).

W okresie od 1 grudnia 1989 roku do 31 grudnia 1995 roku Z. T. zatrudniony był w Elektrociepłowni (...) w R. (obecnie Elektrociepłownia (...) S.A. w upadłości) jako operator ładowarko-zwałowarki, zaś w okresie od 1 stycznia 1996 roku do 31 marca 1999 roku jako mechanik obchodowy urządzeń nawęglania i odzulfiania. Zwałowarko-ładowarka to była potężna, ważąca około 300 ton, samojezdna, poruszająca się po torach kolejowych maszyna, przystosowana do podawania węgla do zasobników kotłowych. Posiadała ona wysięgnik taśmowy, na końcu którego było zamontowane koło czerpakowe. Z. T. siedział w kabinie tej maszyny, tj. w sterowni. Jego praca polegała na dostarczaniu węgla z hałdy przez system taśmociągów do zbiorników węgla. Maszyną tą przejeżdżał po torach wzdłuż hałdy. Podjeżdżał na początek lub koniec hałdy, zagłębiał koło czerpakowe w węgiel, czerpaki nabierały go, wrzucały na zamontowany taśmociąg, który przesunął węgiel na taśmociąg tzw. placowy - stacjonarny. Taśmociąg stacjonarny był zsynchronizowany z tą maszyną, przesunął węgiel na dalsze taśmociągi, aż do zbiornika. Z. T. pracował w systemie zmianowym, w pierwszej fazie po 12 godzin na 24 godziny, a po nocy 48 godzin, a później w systemie czterobrygadowym na trzy zmiany po 8 godzin. Zawsze była to praca w ruchu ciągłym. Elektrociepłownia produkowała nie tylko ciepło w sezonie zimowym, ale też ciepłą wodę użytkową i pracowała cały rok. Poza sezonem zimowym było niższe natężenie pracy, bo było mniejsze zapotrzebowanie na ciepło. Wtedy węgiel był przyjmowany z zewnątrz i hałdowany. W sezonie letnim maszyna, którą obsługiwał Z. T. pracowała w drugą stronę, tzn. węgiel był dostarczany wagonami na bocznice kolejową, skąd transportowała go na hałdę. Z. T. nie miał przestojów w pracy. Jako mechanik obchodowy urządzeń nawęglania i odzulfiania zajmował się smarowaniem, czyszczeniem i regulacją taśmociągów. Zajmował się płynnością utrzymania ruchu. Przychodził do pracy, brał narzędzia i wyruszał na obiekt. Ponieważ węgiel

był mokry, to taśmy, rolki i bębny oklejały się nim i Z. T. je oczyszczał, żeby taśmociąg nie stanął. Niedopilnowanie tego groziło uszkodzeniem taśmociągu. Była to niebezpieczna praca, ponieważ taśmociąg cały czas był w ruchu. W Elektrociepłowni Z. T. otrzymywał mleko, zupy regeneracyjne i napoje (umowy o pracę, świadectwo pracy, karty obiegowe zmiany, angaże w aktach osobowych – k. 10 zeznania wnioskodawcy – zapis na płycie CD – k. 27, zeznania świadków: L. B. i P. J. – zapis na płycie CD – k. 27).

W dniu 17 sierpnia 2016 roku Z. T. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddziale w R. wniosek o emeryturę (wniosek – k. 1-4 akt ZUS).

Decyzją z dnia 29 sierpnia 2016 roku, nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił Z. T. przyznania prawa do dochodzonego świadczenia. Wskazano m.in., że na dzień 1 stycznia 1999 roku wykazał on ogólny okres ubezpieczenia w łącznym wymiarze 26 lat, 8 miesięcy i 12 dni, w tym 26 lat, 7 miesięcy i 24 dni okresów składkowych oraz 18 dni okresów nieskładkowych, nie udowodnił zaś pracy w warunkach szczególnych. ZUS nie uwzględnił okresu pracy w warunkach szczególnych ponieważ na świadectwie pracy z dnia 28 marca 2001 roku wydanym przez Elektrociepłownię (...) w upadłości wyszczególniono okres, w którym wnioskodawca był zatrudniony w warunkach szczególnych, tj. od 1 grudnia 1989 roku do 31 grudnia 1998 roku – zakład pracy nie określił charakteru pracy zgodnie z wykazem, działem, pozycją, jak również nie powołał się na żadne zarządzenia resortowe właściwego Ministra, któremu podlegał oraz na Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku (decyzja – k. 11 akt ZUS).

Sąd uznał za wiarygodne zeznania Z. T.. W zakresie zatrudnienia wnioskodawcy w (...) Zakładach Metalowych im. Gen. Waltera w R. - (...)w Z. zostały one potwierdzone przez świadków J. R. i K. M., w zakresie zaś zatrudnienia w Elektrociepłowni (...) w R. - przez L. B. i P. J.. Zeznania te są wiarygodne, rzetelne i obiektywne. Pochodzą one od osób obcych w stosunku do wnioskodawcy, nie nastawionych na konkretne rozstrzygnięcie w sprawie. Świadkowie pracowali razem z wnioskodawcą w spornych okresach, wobec czego mieli możliwość obserwacji jego pracy. Dokładnie opisali charakter pracy i czynności, jakie wykonywał wnioskodawca. Sąd dał wiarę zebranym w sprawie dowodom w postaci akt osobowych wnioskodawcy i dokumentów znajdujących się w aktach ZUS, gdyż nie były one kwestionowane przez strony i nie budziły żadnych wątpliwości.

W związku z tym, że wnioskodawca urodził się po 31 grudnia 1948 roku, spór dotyczył kwestii, czy spełnia on przesłanki przyznania mu emerytury na podstawie art. 184

w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2016 roku poz. 887), czyli czy nabył prawo do wcześniejszej emerytury dla pracowników pracujących w warunkach szczególnych.

W myśl art. 184 ust. 1 powołanej ustawy, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Zgodnie natomiast z ust. 2 przytoczonego wyżej artykułu emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem. Warunkiem nabycia uprawnień emerytalnych według art. 184 jest więc spełnienie przed dniem 1 stycznia 1999 roku przesłanki posiadania co najmniej 25-letniego okresu podlegania ubezpieczeniu społecznemu. Brak w treści tego artykułu przesłanki końcowej daty spełnienia pozostałych warunków nabycia uprawnień emerytalnych (tj. dożycia wieku emerytalnego na dzień 31 grudnia 2007 roku) powoduje, że ubezpieczeni, którzy w chwili wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach z FUS posiadali wymagany okres ubezpieczenia (szczególny

i zwykły), mogą realizować prawo do emerytury na starych zasadach po osiągnięciu wieku emerytalnego określonego w art. 32, 33, 39 i 40 również po dniu 31 grudnia 2007 roku oraz nieprzystąpieniu do OFE lub złożeniu wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Natomiast zgodnie z art. 32 ust.1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ubezpieczonym urodzonym przed 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami,

o których mowa w ust. 2 i 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1. Poprzez art. 184 ust. 1 przepisy art. 32 ustawy stosuje się do osób urodzonych po dniu 31 grudnia 1949 roku. Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz

o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej

ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Ustęp 4 powołanego artykułu stanowi, że wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 1 i 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Zatem zastosowanie będą miały przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.). Przepisy § 3 i 4 wymienionego rozporządzenia określają warunki, od których spełnienia zależy uzyskanie wcześniejszej emerytury. Są to: okres zatrudnienia wynoszący dla mężczyzn 25 lat, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach, wymienionej w wykazie A oraz osiągnięcie wieku emerytalnego 60 lat dla mężczyzn.

Poza sporem w niniejszej sprawie pozostawało, że wnioskodawca w dniu 29 stycznia 2016 roku osiągnął wiek emerytalny, udowodnił 25-letni okres ubezpieczenia oraz że nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego. Okolicznością sporną było natomiast czy wykonywał prace w warunkach szczególnych wymienione w wykazie A w wymiarze co najmniej 15 lat i czy staż ten osiągnął przed dniem 1 stycznia 1999 roku.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym umowy o zatrudnieniu pracownika młodocianego wynika, iż od dnia 1 września 1971 roku Z. T. zatrudniony był na okres 3 lat w Zakładach (...)w R. jako robotnik młodociany w celu nauki zawodu w specjalności tokarz. W tym czasie uczył się on w Przychodowej Zasadniczej Szkole Zawodowej. Okresu nauki, w którym wnioskodawca wykonywał również praktyki zawodowe, nie można zaliczyć do stażu pracy w warunkach szczególnych, bowiem wówczas ubezpieczony w trakcie nauki w szkole odbywał praktyki zawodowe. Podstawą tych praktyk była umowa o praktyczną naukę zawodu w specjalności tokarz. Z. T. otrzymywał co prawda wynagrodzenia, jednak w spornym okresie łączył naukę w szkole z praktyczną nauką zawodu. Nie wykonywał pracy stale, ponieważ poza pracą uczestniczył w zajęciach lekcyjnych w szkole. W tym czasie wnioskodawca odbywał praktyczną naukę zawodu na podstawie obowiązującej wówczas ustawy z dnia 2 lipca 1958 roku o nauce zawodu, przyuczenia do określonej pracy i warunkach zatrudnienia młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy (Dz. U. Nr 45, poz. 226 ze zm.). Zgodnie zaś z ugruntowanym stanowiskiem judykatury, okres nauki zawodu w ramach umowy zawartej z zakładem pracy na podstawie przepisów ustawy z 1958 roku o nauce zawodu, przyuczeniu do określonej pracy i warunkach zatrudnienia młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy połączonej z obowiązkiem doksztalcania się w zasadniczej szkole zawodowej, nie stanowił okresu pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej na zasadach określonych w § 2 ust. 1 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 2013 roku, II UK 341/12; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2012 roku, II UK 96/11, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2011 roku, II UK 169/10, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 sierpnia 2012 roku, I UK 130/12, uzasadnienie do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2012 roku, I UK 9/12). Według stanowiska Sądu Najwyższego - odmowa uwzględnienia okresu nauki zawodu jako okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych wynika z połączenia nauki zawodu z obowiązkiem doksztalcania się w zasadniczej szkole zawodowej, wobec czego wykonywanie prac o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej - zwłaszcza w wypadku młodocianych - nie jest stałe i w pełnym wymiarze czasu pracy (§ 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku). Także w wyroku z dnia 24 kwietnia 2009 roku, II UK 334/08 (OSNP 2010, nr 23-24, poz. 294), Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że młodociany odbywający naukę zawodu w ramach umowy zawartej z zakładem pracy na podstawie przepisów ustawy

z dnia 2 lipca 1958 roku o nauce zawodu, przyuczeniu do określonej pracy i warunkach zatrudnienia młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy, posiadał status pracownika w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym oraz ubezpieczeniu społecznym, jednakże okres nauki zawodu połączonej z obowiązkiem dokończenia się w zasadniczej szkole zawodowej nie stanowił okresu pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej na zasadach określonych w §2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Ponadto przepis art. 32 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, nie pozostawia wątpliwości, iż z prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym mogą skorzystać tylko pracownicy. Sam fakt wykonywania przez wnioskodawcę pewnych czynności właściwych dla zawodu tokarza nie jest równoważny z pracowniczym zatrudnieniem na takim stanowisku w rozumieniu przepisów warunkujących prawo do wcześniejszej emerytury.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala jednak uznać, iż Z. T. w okresie od 1 września 1974 roku do 19 lipca 1975 roku i od 11 sierpnia 1977 roku do 28 lutego 1978 roku w ramach zatrudnienia w (...) Zakładach (...)w R. - Zakład (...)w Z. wykonywał prace w warunkach szczególnych. Okoliczność tę Sąd ustalił na podstawie zeznań świadków przesłuchanych w sprawie. Zarówno J. R. jak i K. M. zeznali, iż wnioskodawca wykonywał czynności operatora automatów do produkcji wyrobów z drutu (tokarza). Świadczyli potwierdzili okoliczności podane przez wnioskodawcę, opisali czynności jakie wykonywał i zagrożenia jakie występowały na zajmowanych przez niego stanowiskach. Świadczyli ci byli pracownikami Zakładów (...), pracowali podobnie jak wnioskodawca w Zakładzie w Z. na wydziale PA jako operatorzy automatów. Zatem mieli możliwość obserwacji wnioskodawcy podczas pracy. W ocenie Sądu zeznania świadków należy uznać za wiarygodne, obiektywne i stanowiące miarodajny dowód w sprawie. Ponadto należy mieć na uwadze fakt, iż świadkowie oparli swoje zeznania na własnych obserwacjach, bowiem pracowali z wnioskodawcą w spornym okresie. Zeznania świadków potwierdzają ponadto okoliczności wskazane przez wnioskodawcę i wynikające z akt osobowych. Zatem należało uznać, iż Z. T. jako operator automatów (tokarz) wykonywał prace w warunkach szczególnych wskazane w wykazie A, dział III poz. 69 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku – tłoczenie gwoździ, nitów oraz obsługa automatów do produkcji drutu kołczastego i wyrobów z drutu. Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, iż Z. T. w w/w okresach (tj. 1 rok, 5 miesięcy i 10 dni) stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace w warunkach szczególnych.

W ocenie Sądu w okresie zaś od 1 marca 1978 roku do 28 lutego 1979 roku i od 23 lipca 1981 roku do 31 maja 1985 roku Z. T. w ramach zatrudnienia w (...) Zakładach (...)w R. - Zakład (...) w Z. również wykonywał prace w warunkach szczególnych wskazane w wykazie A dziale XIV poz. 25 w związku z działem III poz. 69, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku, tj. przy bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń oraz prace budowlano-montażowe i budowlano-remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie, tj. tłoczenie gwoździ, nitów oraz obsługa automatów do produkcji drutu kołczastego i wyrobów z drutu. Jak wynika bowiem z zeznań wnioskodawcy oraz w/w świadków po przyuczeniu do ustawiania automatów, Z. T. poza pracą jako operator automatów do produkcji wyrobów z drutu, zajmował się ustawianiem odpowiednich parametrów automatów, a w sytuacji rozregulowania maszyny musiał ją ustawić we własnym zakresie. Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd uznał, iż Z. T. w w/w okresach (tj. 3 lata, 10 miesięcy i 9 dni) stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace w warunkach szczególnych.

W tym miejscu wskazać również należy, że uwzględnieniu do stażu pracy w warunkach szczególnych podlega także okres odbywania przez wnioskodawcę zasadniczej służby wojskowej, tj. od 25 lipca 1975 roku do 14 lipca 1977 roku. Z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika, że Z. T. służbę wojskową odbywał w okresie zatrudnienia w (...) Zakładach (...)w R. - Zakład (...) w Z.. Do odbywania służby wojskowej powołany został ze stanowiska robotnik produkcyjny – tokarz. Po jej zakończeniu powrócił do poprzedniego pracodawcy na uprzednio zajmowane stanowisko, a z dniem 11 sierpnia 1977 roku ponownie podjął wykonywanie obowiązków służbowych. O ciągłości zatrudnienia świadczą nie tylko zeznania wnioskodawcy, ale również dokumentacja pracownicza znajdująca się w aktach niniejszej sprawy. Pamiętać należy, iż zgodnie z treścią rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 roku w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (Dz. U. Nr 44, poz. 318 ze zm.), żołnierzowi wlicza się czas odbywania służby wojskowej do okresu zatrudnienia w

zakładzie pracy, w którym podjął zatrudnienie, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem w tym zakładzie oraz w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie. Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy wliczył okres odbywania służby wojskowej wynoszący 1 roku, 11 miesięcy i 21 dni.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym akt osobowych wnioskodawcy, jego zeznań oraz zeznań świadków L. B. i P. J. w sposób jednoznaczny wynika, iż Z. T. w okresie od 1 grudnia 1989 roku do 31 grudnia 1995 roku w Elektrociepłowni (...) w R. (obecnie Elektrociepłownia (...) S.A. w upadłości) wykonywał prace jako operator ładowarko-zwałowarki, zaś w okresie od 1 stycznia 1996 roku do 31 grudnia 1998 roku jako mechanik obchodowy urządzeń nawęglania i odżużlania. Zatem należało uznać, iż Z. T. jako operator ładowarko-zwałowarki wykonywał prace w warunkach szczególnych wskazane w wykazie A dziale II rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku – prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej, zaś jako mechanik obchodowy urządzeń nawęglania i odżużlania wykonywał prace wskazane w wykazie A dziale II rozporządzenia Rady Ministrów, w związku z działem XIV poz. 25. Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd uznał, iż Z. T. w w/w okresach (tj. 9 lat, 1 miesiąc) stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace w warunkach szczególnych.

Konkludując, okres pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych, przy uwzględnieniu okresu odbywania służby wojskowej wynosi 17 lat, 4 miesiące i 10 dni. Spełnione więc zostały przesłanki określone w art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W myśl art. 129 ust. 1 w/w ustawy świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Wniosek w sprawie niniejszej wpłynął do organu rentowego w dniu 17 sierpnia 2016 roku, a wiek 60 lat Z. T. osiągnął w dniu (...) roku, tym samym prawo do emerytury przysługuje mu od dnia 17 sierpnia 2016 roku.

Biorąc powyższe pod uwagę, w oparciu o treść art. 477¹⁴ § 2 kpc, Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji.

SSO Jarosław Łuczaj